

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 212/2567

บริษัท ส.โจทก์ บริษัท ย.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยอาจใช้สิทธิหักกลบลบหนี้ ไม่ทำให้หนี้ที่โจทก์นำมาฟ้องซึ่งเป็นหนี้ที่กำหนดจำนวนได้แน่นอนแล้วกลับกลายเป็นหนี้ที่ไม่อาจกำหนดจำนวนได้แน่นอน โจทก์ฟ้อง ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้ล้มละลาย จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง ศาลล้มละลายกลาง พิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้พิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14 กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมในศาลชั้นต้นและในศาลชั้นอุทธรณ์แทนโจทก์โดยหักจากกองทรัพย์สินของจำเลย เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนดตามที่เห็นสมควร จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกาศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า หนี้ตามฟ้องนั้นอาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนหรือไม่และโจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้หรือไม่ เห็นว่า หนี้ที่โจทก์นำมาฟ้องเป็นคตินั้น โจทก์อ้างว่าเป็นหนี้ค่าเงินยืมเพื่อทรงจ่ายในกิจกรรมส่งเสริมการขาย 31,000,000 บาท และค่าสินค้าที่สั่งซื้อซึ่งจำเลยค้างชำระแก่โจทก์ 343,976,286.27 บาท รวมเป็นเงิน 374,976,286.27 บาท โดยโจทก์แนบหนังสือขอตกลงการจ่ายเงินทรงและสำเนาใบส่งของ/ใบกำกับภาษีพร้อมรายการสรุปเอกสารแนบท้ายคำฟ้องหมายเลข 4 ถึง 6 มาพร้อมกับฟ้อง ซึ่งหนังสือขอตกลงการจ่ายเงินทรงมีการระบุจำนวนเงินยืมเพื่อทรงจ่ายในกิจกรรมส่งเสริมการขายและขอตกลงที่จำเลยจะคืนเงินดังกล่าวแก่โจทก์ไว้อย่างชัดเจน ส่วนสำเนาใบส่งของ/ใบกำกับภาษีก็มีการระบุชื่อจำเลยเป็นลูกค้าโดยมีรายการสินค้าและจำนวนเงินค่าสินค้าที่ส่งมอบในแต่ละครั้ง ข้ออ้างตามฎีกาของจำเลยที่ว่าจำเลยไม่ได้เป็นหนี้ตามรายการที่โจทก์ฟ้องล้วนขัดต่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเอกสารจึงไม่น่าหนักใจให้รับฟัง

คำพิพากษา

ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า หนี้ตามฟ้องเป็นหนี้ค่าเงินยืมเพื่อทรงจ่ายในกิจกรรมส่งเสริมการขายและค่าสินค้าที่จำเลยสั่งซื้อจากโจทก์ ซึ่งเป็นหนี้ที่สามารถกำหนดจำนวนได้แน่นอน ส่วนที่จำเลยอ้างว่าโจทก์และจำเลยเป็นหุ้นส่วนกันและจำเลยอาจใช้สิทธิหักกลบลบหนี้ได้ นั้น กรณีดังกล่าวหาทำให้หนี้ที่โจทก์นำมาฟ้องซึ่งเป็นหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนแล้วกลับกลายเป็นหนี้ที่ไม่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนอีกไม่ อีกทั้งหนี้ตามฟ้องเป็นหนี้ที่นำมาฟ้องเป็นคดีล้มละลายได้โดยไม่ต้องฟ้องเป็นคดีแพ่ง หรือให้ศาลในคดีแพ่งมีคำพิพากษาก่อน เนื่องจากพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 9 (3) บัญญัติเพียงว่า หนี้นั้นอาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอน มิได้บัญญัติว่าหนี้นั้นศาลจะต้องมีคำพิพากษากำหนดจำนวนให้แน่นอนเสียก่อนแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ในมูลหนี้ที่อาจกำหนดจำนวนได้โดยแน่นอนเป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 2,000,000 บาท โจทก์ย่อมมีอำนาจฟ้องให้จำเลยล้มละลายได้ ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 9 (3) ฎีกาของจำเลยฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้น

ฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

เผด็จ ชมพานิชย์ · วิเชียร ตีเรกอุดมศักดิ์ · ธีระพล ศรีอุดมขจร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/212/2567>